

for den Del af Befolkningen, som jeg og Mange med mig klarlig, kunne se, at Skatterne hvile tungt paa, og jeg gjør det ogsaa selv med den Bevidsthed, at vi saa maa komme til en Indkomstskat. Jeg vender mig her til den ærede Finantsminister. Det skulde glæde mig, hvis han i Modsetning til det ærede Medlem vilde sige: Foretag saa mange Nedsættelser i Loldloven, som I finde nødvendige, og giv mig til Gjengjæld en Indkomstskat; thi det indrømmer jeg, at, tager man Penge ud af Kassen, saa maa man sørge for, at der kommer Noget i den igjen, uden dette kan Finantsministeren ikke regjere. Jeg haaber, at Finantsministeren stiller sig paa dette Standpunkt, og jeg haaber, at dette skal have mere Indflydelse paa det ærede Medlem, hvis Stemme jeg er vis paa har betydelig Vægt, end de Par Ord, som jeg har henvendt til ham, saa at han i Fremtiden, naar Finantsministeren erklærer sig enig med os, ikke vil være imod os, og vi saaledes ikke alene paa dette Punkt, men ogsaa paa andre Punkter kunne komme til vigtige Reforme til Lettelse for dem, paa hvem Skatterne nu hvile tungt, uden i mindste Maade at svække Middelstanden i Danmark, som det ærede Medlem har saa stor Sympathi for, hvilket jeg ikke kan Andet end glæde mig over, da jeg sildkommen deler hans Tanker i denne Henseende.

Finantsministeren: Det Lovforslag, som foreligger her til 2den Behandling, er jo, som det ærede Thing vil vide, i alt Væsentligt udarbejdet af min Forgænger, naar jeg fremhæver dette, er det, fordi jeg altid gjerne vil give den Æren, hvem den tilkommer. Jeg har nemlig ved den fortsatte Sysselsættelse med dette Arbejde ikke blot inden dets Forelæggelse, men ogsaa efter dets Forelæggelse, bestemte og bestemte faaet den Dverbevisning, at dette Lovforslag, saaledes som det er udarbejdet, hvad man end maatte dømmen om nogle Enkeltheder deri, hvorom altid Meningerne ville være forskellige, er et særdeles vel udarbejdet Forslag, hvis Vedtagelse, jeg kunde frittes til at sige i saa godt som uforandret Skikkelse, vilde være et stort økonomisk Fremskridt. Jeg tager aldeles ikke i Betænkning at udtale den Anskuelse, hvor lidet den end synes at stemme med de Udtalelser, der ere fremkomne fra forskellige Sider her i Thinget. Dog vil jeg ikke unblade at fremhæve, at hvor indgribende Forslag der end ere stillede til dette Lovforslag, saa maa dette Forslag ikke desto mindre siges i Udvalget at have vundet ikke liden Anerkjendelse; thi ved et Loldforslag som dette, mine Herrer, er der ikke blot Spørgsmaal om de enkelte Loldsatser, men der er ogsaa Spørgsmaal om hele Lovforslagets Bygning, om den Maade, hvorpaa de enkelte Afgiftsbestemmelser ere ordnede i forskellige Hovedgrupper, om den indbyrdes Sammenhæng mellem

de forskellige Positioner, om den usynlige Traad, om jeg saa maa sige, som binder disse mange Enkeltheder, der se ud som usammenhengende, til et velordnet Hele. Betragter jeg Sagen under dette Synspunkt, tror jeg, det maa erkjendes, at Lovforslaget har vundet en fortjent Anerkjendelse fra Udvalgets Side. Jeg skal dernæst fremhæve, at ligesom min Forgænger har Æren for Forslagets Udarbejdelse, saaledes tilkommer ogsaa væsentlig ham Æren og Ansvar for at have fremdraget Sagen til Behandling paa et Tidspunkt, hvor det jo vel kunde være tvivlsomt, om man turde vente, at Sagen kunde gennemføres under de tilstedeværende Forhold. Jeg er derfor og overbevist om, at min Forgænger har været den naturlige Dolk for mange af Lovforslagets Enkeltheder i Udvalget, ligesom han visjelig ogsaa, hvor det behøves, vil være det her i Salen. Og Svøvedpunktet, Spørgsmaalet om Sagens Forelæggelse, var afgjort — om jeg saa maa sige — før jeg overtog Finantsministeriet; det vil let ses, at det Spørgsmaal, om man vilde gjøre Sagen færdig til Forelæggelse — noget, som jeg naturligvis ikke kunde have gjort i det Par Maanedes, jeg har været Finantsminister, inden Rigsdagen kom sammen — er helt forskjelligt fra det Spørgsmaal, om man vilde standse Sagen, efter at den var fremkommen. Det Spørgsmaal, at Sagen skulde forelægges med enkelte Forandringer, var altsaa — om jeg saa maa sige — en Sag, hvorom jeg ikke tror, at der kunde være grundet Tvivl. Jeg siger dette navnlig med Hensyn til nogle Bemærkninger, der ere gjorte af et æret Mindretal i Udvalget. Derimod er der een Henseende, i hvilken jeg har stillet mig noget anderledes til denne Sag, end min Forgænger stillede sig, da Sagen først fremkom. Jeg er dog ikke utilbøjelig til at tro, at hvis han var kommen til atter at forelægge Sagen, saa vilde en fornøjet Dverveidelse af vor finantsielle Stilling maaske have gjort, at han var kommen til at opfatte Sagen paa samme Maade som jeg. Jeg har jo i den Henseende ved 1ste Behandling gjort Rede for denne Afstygning i Opfattelsen af Forholdene imellem min Forgænger og mig. For Diebliffet er den jo i sin finantsielle Virkning ikke betydelig, men den er dog ikke fremkommen uden næsteste Dverveidelse, og naar Principet blev gennemført i længere Tid, kunde Virkningen unegtelig i Fremtiden blive betydeligere. Jeg tror, at den, der overveier vore finantsielle Forhold i deres Helhed, maa erkjende, at der foreligger en Finantsminister meget vanskelige Spørgsmaal, og at det vilde være ham umuligt at opfylde sin Pligt, dersom han overlod sig til en ensidig Betragtning, saa at han kun søgte at tilfredsstille Duffer i een Retning, glemmende de Fordringer og Krav, som samtids og med samme Ret og Højde stilledes fra anden Side. Jeg tror, at det fremfor Alt gjælder om en Finantsminister, maaske endnu mere om ham end om de fleste